

Kære migrantpræster...

Folkekirken og migrantmenighederne
- en biskops perspektiv

Biskop Niels Henrik Arendt
Haderslev Stift

InspirationsDage for migrantpræster
21.-23. maj 2009
Brogården • Middelfart

Kære migrantpræster...

Folkekirken og migrantmenighederne
- en biskops perspektiv

Biskop Niels Henrik Arendt
Haderslev Stift

Udgivet af
Tværkulturelt Center
Ryesgade 68 C
2100 København Ø
www.tvaerkulturelt-center.dk

August 2009

Oplag: 500
ISBN: 87-988575-3-3
Tryk: Trykkeriet Friheden
Fotos: Birthe Munck-Fairwood

Biskop Niels Henrik Arendt holdt åbningstalen på de første danske InspirationsDage for migrantpræster og repræsentanter for dansk kirkeliv den 21.-23. maj 2009 på Brogården i Middelfart. InspirationsDagene var arrangeret af en arbejdsgruppe med repræsentanter fra Danske Kirkers Råd, Church of Love Denmark, Apostelkirken Vesterbro, Kirkernes Integrations Tjeneste og Tværkulturelt Center, der var tovholder.

Kære migrantpræster...

En biskops perspektiv

” I mine øjne er det en velsignelse for folkekirken, at migrantmenigheder er blevet en del af det kirkelige liv i Danmark.

Biskop Niels Henrik Arendt

Jeg er rigtig glad for at være inviteret her i dag og har set frem til at være med. Jeg synes, det er flot, at Tværkulturelt Center sammen med de andre indbydere har taget initiativ til dette konvent, for at præster og ledere fra de mange migrantmenigheder kan få mulighed for at møde hinanden og danne netværk. For det er jo meget, hvad det handler om. Jeg håber også, at det kan blive et møde mellem jer og folkekirken. Derfor er jeg glad for, at der også er folkekirkepræster til stede, så konventet kan styrke fællesskabet mellem de nye menigheder i Danmark og den meget gamle menighed, som er den lutherske kirke.

I Det gamle Testamente i 1. Mosebog findes fortællingen om Babelstårnet. I kender den alle sammen. Den slutter med, at Gud forvirrer menneskenes sprog, så de ikke får held med deres oprørske projekt - at bygge et tårn, der skal gøre dem selv til guder. Når vi læser den fortælling, opfatter vi det ofte på den måde, at det er Guds straf, at vi ikke taler det samme sprog. Men sådan skal vi ikke tænke. Vi skal tænke, at det er Guds velsignelse, at der også blandt menneskene findes en stor mangfoldighed. Sådan er det faktisk, når vi læser Apostlenes Gerninger i Det nye Testamente. Der taler apostlen om, at det er Gud, der har

skabt tider og fester. Det vil sige at det er Gud, der har skabt de mange forskellige kulturer, farver og de mange forskellige sprog, som vi taler. Det er alt sammen noget, Gud står bagved – ikke som en straf eller en forbandelse, men som en velsignelse, der lærer os at respektere forskelle mellem os.

Til pinse hører vi hvert år beretningen om den første pinsedag, hvor Jesu budskab lyder til folkeslagene, der er stimlet sammen i Jerusalem, på deres eget sprog. Her får vi igen bekræftet, at de mange sprog og kulturer ikke er en forbandelse eller straf, men en mangfoldighed, som Gud har skabt, og som nu i hans time bliver brugt til at bringe det gode budskab om Jesu forsonergerning videre til alle mennesker.

Siden den første pinsedag i Jerusalem har det været sådan, at evangeliet ikke skulle lyde på ét, men på mange sprog. Derfor er ethvert sprog egentlig velsignet, fordi det kan bruges til at bringe Guds ord til mennesker. Overalt hvor det kristne budskab er blevet prædikeret er det endt med, at det har lydt til folk på det sprog, der stod dem allernærmest - det sprog, de var vokset op med, og som deres far og mor havde lært dem - for at budskabet skulle nå helt ind i det enkelte menneskes hjerte.

Nogle af jer har sikkert hørt om en dansk digter, der hed Grundtvig. Han skrev mange salmer og siger et sted, at det sprog, vi er vokset op med, det er vores hjertesprog. Kristendommen skal forkyndes for mennesker på deres hjertesprog, for at det kan nå ind til deres hjerter. Derfor er det ikke en forbandelse for kirken, at den har så mange forskellige farver, og at der tales så mange forskellige sprog. Gud har overvundet den splittelse, som sprogene *kunne* betyde,

ved netop at gøre ethvert sprog og enhver kultur god nok til, at det bedste budskab kan prædikes på det.

I den danske folkekirke, som jeg kommer fra, ved vi godt, at det er sådan, det er, og at det kristne budskab skal forkyndes på det sprog, vi er vokset op med og holder af. Danmark var nemlig også gennem flere hundrede år et emigrantland - det vil sige et land, hvorfra folk udvandrede. Danskere udvandrede til Argentina, Canada og USA, og overalt hvor de kom frem, lærte de fleste nogenlunde hurtigt det sprog, man talte der. Men når det drejede sig om deres bøn til Gud og om at synge en lovsang, så forgik det stadigvæk på dansk. Mange steder er danske udvandrere faktisk blevet ved med det i mange årtier. Der findes stadig danske menigheder i Argentina, selv om det er 80 år siden, at danskerne kom dertil. Dansk er stadig hjertesproget for dem, og derfor vil de høre evangeliet på dansk og bede til Gud på dansk.

Danske udvandrere

Jeg kommer selv fra Haderslev Stift lige på den anden side af Lillebælt. Det er et stift, der strækker sig helt ned til den tyske grænse. Syd for grænsen i Tyskland findes der 35 danske menigheder. Det er danskere, der er kommet til at bo i Tyskland, fordi man i 1920 flyttede grænsen. De har altid talt dansk og gør det endnu. Ikke til daglig, når de går i butikker eller går på arbejde. Men i kirken, når det handler om Gud, skal det stadigvæk være på dansk. De 35 danske menigheder syd for grænsen besøger jeg med jævne mellemrum. Som biskop har jeg også ansvar for dem. Og nord for grænsen findes der tyskere, der er kommet til at bo i Danmark - ikke fordi de er flyttet, men fordi grænsen blev lagt et sted, der skar de bånd over, som folk havde til et bestemt land. Også de

tyske menigheder nord for grænsen bliver ved med at tale tysk, når de skal tale med Gud, selv om de taler dansk i alle mulige andre sammenhænge. Derfor er det for mig en fuldstændig selvfølgelig og naturlig ting, at når der kommer kristne til Danmark fra alle mulige steder på jorden, så grundlægger de menigheder, hvor de kan høre evangeliet forkyndt på deres eget sprog - på deres modersmål. Det ville være mærkeligt, hvis ikke de havde det samme ønske om at tale med Gud og tale om Gud på deres hjertesprog.

Derfor er det også i mine øjne en velsignelse for folkekirken, der er den store kirke her i Danmark, at migrantmenigheder er blevet en del af det kirkelige liv. Jeg vil nu prøve at fortælle lidt om, hvordan jeg opfatter mulighederne både for samarbejde og fællesskab imellem migrantmenigheder og den danske folkekirke.

Folkekirken og grundloven

Det er sådan, at folkekirken faktisk er nævnt i den danske forfatning - den danske grundlov. I paragraf 4 i grundloven står der, at den danske folkekirke er evangelisk luthersk. Det betyder, at ud over at der tales dansk i folkekirken, så har folkekirken også sit bestemte sted i den store vifte af forskellige konfessioner, som findes i den kristne kirke. Vi er en evangelisk-luthersk kirke. Men vi er også - fordi vi kender til sprogenes og kulturernes mangfoldighed - en kirke, der er åben over for forskellene. Vi ved godt, at det, der sker i en kirke, kan gøres på andre måder, end vi gør i folkekirken.

Den danske folkekirkes love fastsættes af folketinget - vores danske parlament. Lovgivningen er præget af, at den blev til på et tidspunkt, hvor der kun var ganske få kirker i Danmark, der ikke hørte til folke-

kirken. Det var som regel kirker, der var oprettet af danskere - ikke for at forkynde kristendommen på et nyt sprog, men fordi de hørte til et andet sted på viften af forskellige kirkesamfund. Der var metodistkirker, baptistkirker, pinsekirker, apostolske kirker og den store katolske kirke, som ikke er ret stor her i Danmark. Det var alt sammen menigheder, der bestod af danskere, der selv havde valgt at være en kirkelig minoritet. Derfor er den danske folkekirkes regler og love ikke rigtig indrettet på den nye situation, hvor der er mange menigheder i Danmark, som tilhører mange forskellige konfessioner inden for kristendommen, men som først og fremmest er kendetegnet ved, at de vil forkynde det kristne budskab for deres landsmænd på deres eget sprog.

Den danske folkekirke har 82 procent af befolkningen som medlemmer. Jeg vil tro, at mange af jer allerede har opdaget, at det store antal medlemmer ikke er ensbetydende med, at kirkerne er stuvende fulde hver søndag i Danmark. Vi er glade for, at danskerne i så stort tal bliver ved med at være medlemmer af folkekirken. Det betyder, at vi møder dem en gang imellem - ved dåb, når de unge skal konfirmeres, og ikke mindst når et menneske dør og skal begraves. Dermed er det store medlemstal også en mulighed for folkekirken for at forkynde det kristne budskab for en meget stor del af den danske befolkning. Men vi har også brug for hjælp til at forblive en kristen kirke og ikke bare en ceremonianstalt. Jeg tror, at migrantmenighedernes komme til Danmark kan være med til at hjælpe folkekirken til at fastholde, at den er en kristen kirke.

Gæstfrihed

Hvad kan folkekirken gøre for jer – migrantmenighederne? Det spørgsmål vil jeg godt prøve at besvare. Jeg mener, at folkekirken først og fremmest kan vise gæstfrihed. Jeg har selv rejst mange steder i verden, og overalt har jeg fra kirkerne mødt en fantastisk gæstfrihed, åbenhed og et ønske om at lære, lytte til hinanden og diskutere, for at vi i fællesskab kunne komme tættere på det, som vi er fælles om. Derfor synes jeg, at det er meget vigtigt, at folkekirken viser gæstfrihed over for migrantmenighederne. Gæstfrihed kan bestå i, at migrantmenighederne får lov at låne rum i folkekirken. Det ved jeg sker en række steder, og det glæder jeg mig meget over. Heldigvis sker det også flere steder end jeg frygtede, da vi iværksatte den seneste undersøgelse af folkekirkens forhold til migrantmenighederne. Helt praktisk kan vi vise gæstfrihed ved at lukke jeres menigheder ind, så I kan holde gudstjeneste i rum, der tilhører folkekirken.

Vi kan også hjælpe jer med praktisk rådgivning om kirkelige forhold i Danmark. Vi har jo mange års erfaring med fællesskab med den danske befolkning og den danske stat, og derfor kender vi reglerne ud og ind. Vi kan ikke løse alle problemer for migrantmenigheder, men vi kan i hvert fald yde praktisk rådgivning.

Somme tider bliver jeg spurgt, om folkekirken ikke også kunne hjælpe migrantmenighederne økonomisk. Men netop økonomien er et eksempel på, at folkekirkens lovgivning ikke rigtig er indrettet på den nye situation. Det er nemlig sådan, at de penge, som folkekirken har, og som er kommet via kirkeskat, ikke må gives videre til menigheder uden for folkekirken - eller i hvert fald kun i meget begrænset omfang. Muligheden for at yde økonomisk hjælp til migrantmenigheder opstår, hvis der bliver sluttet venskab

mellem en migrantmenighed og en dansk folkekirke-menighed, som så kan samle penge ind til migrantmenigheden. Jeg håber, at folkekirkens love og regler bliver lidt mindre stive i fremtiden. Men så længe folkekirken finansieres ved hjælp af kirkeskatten, er det altså besværligt for os at give penge til andre kristne menigheder.

Et tredje område, hvor migrantmenigheder kan have glæde af folkekirken, er de folkekirkelige organisationer. I folkekirken har vi en lang række organisationer, som arbejder med mennesker, der er kommet i nød - Kirkens Korshær, KFUM's Sociale Arbejde, KFUK's Sociale Arbejde, Missionen blandt Hjemløse og mange andre. Jeg er fuldstændig overbevist om, at disse diakonale organisationer som den mest selvfølgelige ting i verden vil bistå jer, hvis I har diakonale opgaver, som I gerne vil varetage i forhold til jeres medlemmer. I folkekirken har vi også missionselskaber. De har mange års erfaring med samarbejde med kristne ude i verden, som har deres egne kirker. De er også klar til at etablere kontakt med migrantmenigheder i Danmark.

Hvad kan folkekirken lære af jer?

Indtil nu har jeg kun nævnt praktiske ting. Men jeg vil også gerne sige lidt om, hvordan fællesskabet mellem folkekirken og migrantmenighederne kan få en åndelig betydning for os.

Først vil jeg tale om det, som folkekirken kan få ud af at have et tæt samarbejde med migrantmenigheder. Det allerførste er selvfølgelig, at så har vi nogle at henvise til, når folk med forskelle sproglige baggrunde henvender sig til os for at få hjælp eller for at få et sted at høre til. Folkekirken har for eksempel ikke ret mange præster, der taler swahili eller arabisk. Det kan

godt være, at vi somme tider er nødt til at sige: "Vi kan ikke hjælpe jer i vores kirke." Men så kan vi henvise til jer. Dermed kan vi hjælpe folk til at få et åndeligt hjemsted i Danmark, hvilket er meget vigtigt. Derfor skal vi kende hinanden og have et fællesskab, så vi kan henvise til hinanden.

Det andet jeg vil nævne er, at mange af jer kommer fra lande og områder, hvor de kristne ikke udgør et flertal som her i Danmark. Måske kommer I med en erfaring af at være et lille kristent mindretal. Under alle omstændigheder har I langt mere erfaring med at omgås mennesker, der ikke er kristne, end folkekirken har. Det er kun 20 år siden, at vi så i øjnene, at der også boede muslimer, hinduer og buddhister i Danmark! Derfor har vi meget at lære - både om, hvordan vi taler sammen og omgås hinanden, og hvordan vi på den ene side respekterer de andre som dem, de er, og på den anden side præsenterer og deler kristendommen med dem. Det tror jeg ikke, vi kan gøre, uden at vi får et langt tættere fællesskab med jer, hvor I giver jeres erfaring videre til os.

For det tredje kan folkekirken lære noget af den måde, I holder gudstjeneste på. I holder jo gudstjenester på måder, der er noget forskellige fra vores. Jeg elsker den danske folkekirkegudstjeneste, så det er ikke fordi jeg synes, at den skal kasseres eller smides bort. Men der er ting, som er afgørende for en kristen menighed, og det er, at alle dens medlemmer tager ansvar - også for gudstjenesten. I folkekirken er det i meget høj grad blevet præsten og de ansatte, der alene tager ansvar for gudstjenesten. Det er ikke godt. Det betyder, at fornemmelsen af at være en menighed ikke er ret stærk i folkekirken. Jeg tror også, at vi kan lære noget af jeres sange og musik, men det vigtigste, vi kan lære, er, at en menighed er et fællesskab af

mennesker, som lovsynger Gud, og ikke kun nogle få mennesker, der er ansat til at prædike og gennemføre en gudstjeneste.

Sidste efterår havde jeg fri for at tage ud i verden og besøge kirker andre steder, der vokser i en fart, så vi næsten ikke kan forstå det. Jeg besøgte blandt andet den lutherske kirke på Madagaskar, som er grundlagt af norske missionærer. Meget i deres gudstjeneste var genkendeligt på den måde, at de havde taget mange liturgiske træk fra den norske gudstjeneste, der ligner den danske gudstjeneste meget. Der var så den forskel, at mens en gudstjeneste i den danske folkekirke varer en time eller måske fem kvarter, varede en gudstjeneste på Madagaskar aldrig under fire timer, selv om det var de samme sange og den samme liturgi! Hvad var så den store forskel? Den var, at hele menigheden var med hele tiden. Hele menigheden følte et ejerskab til det, der foregik. Hele menigheden tog ansvar. På Madagaskar vokser den lutherske kirke med lynets fart. Hver eneste uge oprettes en ny menighed. En af grundene er, at menighedstanken er så stærk.

I migrantmenighederne i Danmark ser jeg det samme mønster. Jeg fornemmer, at en migrantmenighed ikke kun er præstens menighed men noget, man er fælles om og har fælles ansvar for. Det er dét, som vi i folkekirken har brug for at genopdage, og hvor vi må se på jer, lære af jer og lade os inspirere af jer.

Hvad kan I (måske) lære af folkekirken?

Men hvad så den anden vej rundt: Kan migrantmenighederne lære noget af folkekirken? Ja, det tror jeg selvfølgelig, I kan. Jeg tror for det første, at I kan lære noget om danskerne, som I skal bo ved siden af. Folkekirken kan måske være med til at åbne jeres

øjne for, at selv om mange danskere er meget forsigtige og tilbageholdende, når de skal sige noget om Gud, så er de alligevel forbundet med kirken med stærke bånd. Derfor er oplevelsen af, at kirken i Danmark er svag og ved at dø - og sådan kan man godt tænke, når man kommer til dårligt besøgte gudstjenester - ikke hele sandheden. Det er vigtigt, at I lærer at se bag om overfladen og det, der for jer ser mærkeligt ud i folkekirken.

Jeg vil også nævne en anden ting, hvor jeg tror, at I faktisk kan lære noget af folkekirken, og hvor vi måske kan samarbejde. Det har været sådan i Danmark, at indtil 1975 påtog folkeskolen sig at give børnene grundlæggende undervisning i kristendom. I 1975 blev loven lavet om. Nu måtte der ikke længere forkyndes i folkeskolen. Det betød, at den grundlæggende indføring i kristendommen blev meget mere svag. Det tog lidt tid, før det gik op for folkekirkens præster, at de havde fået et problem. Men det er erkendt nu. Vi ved godt, at vi er nødt til at undervise i, hvad kristendom er. Undervise børn, unge og voksne for at sikre, at den kristne tro har et sundt fundament, og at folk ikke lader sig vælte omkuld, så snart de møder noget andet. Det tror jeg også er vigtigt for migrantmenighederne. I skal også være gode til at have undervisning for børn, unge og voksne som en del af jeres menighedsliv. Selvfølgelig bliver der undervist i gudstjenesten og når man taler sammen. Men jeg tror også, at det er vigtigt at have organiseret undervisning, studiekredse, bibelkredse og andet, som er med til at sikre, at der er et sundt fundament for troen.

Den tredje ting, jeg vil nævne, vil I nok ikke lige med det første lære af folkekirken. Men der er alligevel noget, I skal være opmærksomme på. Selv om vi

synger helt forskelligt i folkekirken og i migrantmenighederne, så spiller sangen faktisk også en stor rolle i folkekirken. Vi har nogle fantastiske salmer, som har holdt kristendommen levende i Danmark i årtier. Det viser os jo, at sangen på mange måder er en af de vigtige veje til folks hjerte. Derfor er det også noget, vi burde kunne finde et fællesskab omkring.

Fremover

Hvordan vil den kirkelige virkelighed se ud i Danmark om 25 år? Vil migrantmenighederne være her endnu? Vil I være samlet i én stor kirke for migranter? Vil I være medlemmer af folkekirken? Der kan stilles en utrolig masse spørgsmål. Der kan også stilles det spørgsmål, om vi vil have en folkekirke om 25 år. Jeg kan ikke svare på alle disse spørgsmål. Men jeg synes, at det er spændende at arbejde i kirken lige netop på dette tidspunkt, hvor der sker så meget, og hvor I er blevet en del af det danske kirkeliv. Det er utrolig spændende at se, hvad der kan komme ud af det, og hvor frugtbart det kan blive for os alle sammen. Vi er mange forskellige kirker. Det er vi ikke kun i Danmark, men også ude i verden. Der tales mange forskellige sprog og holdes gudstjenester på mange forskellige måder. Hvis vi ser på os selv, kan vi få øje på alle forskellene. Men sagen er, at hvis vi ser på det, som kirken handler om - hvis vi ser på Jesus, så vender vi den samme vej alle sammen. Så er der i virkeligheden kun én kirke. Den kirke, som kristne i Danmark, der har boet her i hundredvis af år, og kristne i Danmark, som er kommet hertil for nylig, er fælles om. Jeg glæder mig til fællesskabet med jer fremover.

RESPONS FRA MIGRANTPRÆSTER

” Det var første gang, jeg mødte en dansk biskop. Jeg var ret spændt på, hvad han ville sige. Men han var meget nede på jorden. Jeg opdagede, at folkekirken gerne vil acceptere vores menigheder og forsøge at rumme os. Det var meget positivt.

James Lubega, Church on the Rock, Valby

” Det var en stor oplevelse at møde en dansk biskop. Biskoppens tale var meget fin. Det er flot, at han gerne vil samarbejde med andre kirker. I Danmark er der mange kirker fra mange kulturer. Vi opdagede, at folkekirken gerne vil i kontakt med os og hjælpe os. Det er meget vigtigt, for vi har ikke integration, hvis vi ikke kender hinandens problemer.

Moses Lal Bawi Peng, Chin Christian Fellowship, Sæby

” Det var opmuntrende at lytte til biskoppen. Han var meget imødekommende. De internationale menigheder har brug for støtte fra biskopperne i den lutherske kirke. Hvis folkekirken mener, at vores menigheder er med til at løse opgaver, som den ikke selv kan løse, må folkekirken også på et tidspunkt være med til at sikre os rimelige arbejdsvilkår. Nogle præster kan klare sig selv og behøver ikke økonomisk støtte. Andre har brug for støtte, fordi deres menighed ikke kan lønne dem, og de ikke har en anden kirke eller organisation bag sig. Vi spørger ikke om almisser men om anerkendelse af en kirkelig service, som de internationale menigheder yder.

Martin Mutale, int. menighed, Aalborg

” I sin tale understregede biskoppen, at folkekirken og de internationale menigheder kan lære noget af hinanden, når vi skal bygge Guds rige her i Danmark. Det er meget positivt, at biskoppen ser kristendommens fremtid i Danmark i lyset af partnerskab mellem folkekirken og migrantmenigheder. Betydningen af samarbejde kan ikke overvurderes.

Ravi Chandran, International Christian Community, København

” Det var godt at høre, hvordan en biskop ser på os. Biskoppen holdt en rigtig god tale. Jeg har ikke så meget

forstand på reglerne i folkekirken og den lutherske linje, men jeg kunne mærke, at det var vigtigt for biskoppen, at evangeliet kommer ud til alle mennesker. Selv har jeg et rigtig godt samarbejde med Brønderslev Kirke, selv om jeg kommer fra en frikirke. Vi er ét i Jesus.

Tarek Freiwat, arabisk menighed i Brønderslev

” Det er positivt, at biskoppen vil lytte til migrantmenigheder. Nu venter vi på resultatet. Vil biskoppen også handle? Nogle af vores menigheder har været her i mange år men har stadig ikke deres egen kirke. Med hensyn til præsteløn har næsten alle det samme problem. Det er svært at være præst, når man samtidig skal have et fuldtidsarbejde, men det er heller ikke nemt for menigheden at dække alle udgifter. Vi vil gerne samarbejde med folkekirken. Vi bor jo i Danmark. Vi er også danske. Vi håber, at biskoppen kan hjælpe os.

Steven Ishac Ashouti, Østens Gamle Kirke, Århus

” Der er stadig en slags mur mellem folkekirken og de internationale menigheder, men biskoppen sagde, at folkekirken ønsker at bryde muren ned.

Miriam Lubega, Church on the Rock, Valby

” Når internationale og lutherske menigheder arbejder sammen for at fremme Åndens enhed i fredens bånd, vil vi opdage, at vores forskellighed er en styrke og en velsignelse fra Gud, som biskoppen sagde. Det kristne budskab er det samme, men i en verden under hastig forandring må vi hele tiden være åbne for nye måder at formidle budskabet på. Fordi den kristne kirke er mangfoldig, kan folkekirken og migrantmenighederne til sammen udtrykke evangeliet på mange forskellige måder og dermed nå ud til flere. Biskoppen sluttede med at sige, at vi er mange forskellige kirker, vi taler mange forskellige sprog og holder gudstjeneste på mange forskellige måder - men når vi ser på Jesus, vender vi den samme vej alle sammen. Det var meget klogt sagt. Lad os bede med på Jesu bøn om, at vi alle må være ét.

Stan McCuinen, Gospel Church International, København

Hvad kan folkekirken og Danmarks godt 200 migrantmenigheder lære af hinanden? Kan migrantmenigheder tilknyttes folkekirken og samtidig bevare deres særpræg som ikke-lutherske? Hvordan vil den kirkelige virkelighed se ud i Danmark om 25 år?

Det er nogle af de spørgsmål, som biskop Niels Henrik Arendt kommer ind på i sin åbningstale på de første InspirationsDage for migrantpræster den 21.-23. maj 2009 i Middelfart. Her var 40 migrantpræster og menighedsledere samlet med repræsentanter for dansk kirkeliv til gensidig inspiration og erfaringsudveksling. Til sammen repræsenterede deltagerne 25 ortodokse, evangelikale og pentekostale migrantmenigheder i Danmark med rødder i den globale kirke i Afrika, Asien og Mellemøsten.

**Tvær-
KULTURELT
CENTER**